

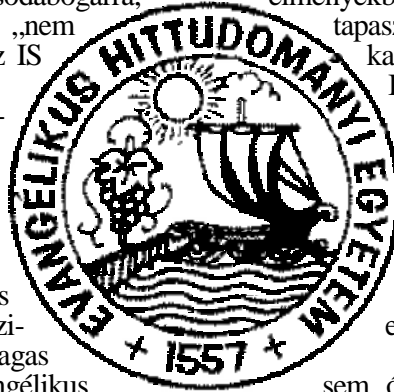
Arról, hogy Zizi teológus lesz...

Rosta Izabella bemutatkozása

A teológusok körül sokféle teória kering. „A teológus nem is ember, nem a Földről származik, besavanyodott, lapos, szentfazék...”, és még folytathatnám. Az emberek többsége nem tud mihez kezdeni azzal az információval, amikor arra a kérdésükre, hogy „Hová mész tovább tanulni?” azt válaszolom: Teológus leszek. Sokan csak néznek rám, mint valami csodabogárra, mások szánakozva azt mondják, hogy „nem baj, az IS jó szakma” vagy „jól van, az IS szép.”

Ezekkel a válaszokkal az első probléma az, hogy a lelkészség nem szakma. Jól tudom, lerágott csont, de a szakmáját úgy választja az ember, majd beletanul, és azt, míg a teológust úgy hívják erre a szolgálatra. A minap beszélgettem valakivel, aki azt mondta, hogy aki orvos akar lenni, ne a REFI-be menjen gimnáziumba, mondván, onnan nem lehet magas célokat elérni. Nyilvánvalóan az Evangélikus Hittudományi Egyetemre sokkal, de sokkal könnyebb bekerülni, mint az orvosira, sokkal kevesebb kémia, biológia és persze matematikadással is lehet boldogulni.

Szeretném leszögezni... a teológusok nem csekély értelműek. Nem azért választjuk a teológiát, mert többre nem futja... NEM! Azért választjuk ezt, mert készíttetést érzünk arra, hogy ezt csináljuk. Mindez persze sok vívódással, és sok kérdéssel jár. Egész életünket végig kísérik a megválaszolatlan kérdések, amikkel valójában saját magunkat bombázzuk.

Érdekes lehet az is, hogy az ember, hogyan jut arra a döntésre, hogy lelkész lesz. Sokan valakinek a példája nyomán, valamilyen földöntúli élmény átélése után dönt úgy, hogy Isten szolgálatába áll. Én csak a sajátomról tudok nyilatkozni. 2008-ban kezdtem el táborozni mozgássérültekkel a MEVISZ keretein belül. Itt olyan élményekben volt részem, amit máshol nem tapasztalhattam volna meg. Olyan barátságokkal gazdagodtam, amikért hálával tartozom Istennek. Ezekben a táborokban tapasztaltam meg az Úr mérhetetlen irgalmát és kegyelmét, amit minden nap ránk áraszt, ez ösztönzött arra, hogy elinduljak ezen az úton. Ezen kívül itt ismertem Udvardi Andrea rimagyarórsi lelkészét, akit azóta is példaként állítok magam elé, aki a kezdetek óta támogatott, és ezért köszönettel tartozom neki.

Tehát... Rosta Izabella vagyok, születésem óta a Bobai Evangélikus Egyházközség tagja. 2012-ben érettségiztem a Pápai Református Kollégiumban, és felvételiztem az Evangélikus Hittudományi Egyetemre. Édesanyám evangélikus lelkész, így mondhatom, folytatom a családi „hagyományt”. Isten áldását kérem úgy a leendő évfolyamtársaim, unokatestvérem (Németh Kitti) és a magam munkájára az elkövetkező időkben, és kérem Istent arra, hogy méltó legyek a „bobai gyülekezet teológusa” címre, és megálljam a helyemet az ott való szolgálatban.

2012. augusztus 28.

A göndör hajú lány

Németh Kitti bemutatkozása

Rengeteget gondolkodtam, vajon mit is kellene írnom magamról, a döntésemről, hogy ebből a pár sorból minél jobban megismerhessen a Kedves Olvasó. Nagy szenvedélyeim az újságírás, a rádiózás és a színház, úgyhogy megeshet, hogy többen tudják, kiről is van szó: „Ja, igen, te vagy az a göndör hajú lány, aki azt a cikket írta, vagy aki beszélt a rádióban, vagy szerepelt a tv-ben, esetleg akit láttunk abban a darabban...” Jóleséssel érzés, mikor az egyik ember odafigyel a másikra.

Nagyon sokáig dédelgetett álmom volt, hogy állatorvos leszek, ennek szellemében orientálódtam a celldömölki gimnáziumban a biológia és kémia felé, de gyakorlatilag elmondhatom, hogy nem lett belőlem semmi. Továbbra is ott volt mellette a magyar és a matematika, sokkal inkább vonzott, mint az előbb említett két tantárgy. S bár mindenhol, mindenkinek szilárdan állítottam, állatorvos lesz belőlem, volt valami, ami felém mindig kacsingattam. Ami érdekes, tele van szeretettel, odaadással, munkával és annak gyümölcsével. Legalábbis én ezt láttam, és milliószor elgondolkodtam, milyen lenne, ha... Ahogy közeledett az egyetemre való jelentkezés időpontja, pánikba estem. Állatorvosi kivel, hogyan tovább? Pszichológia, magyar, szabad bölcsészet... Egyik sem volt az igazi.

Tavaly a karácsonyi ünnepre való készülődés hozta meg nekem a világozást, hova is kell jelentkeznem, ahol biztosan szeretnék tanulni. Egyszerre csak nem volt kérdés, hogy hezitálás, hogy biztosan beadom a jelent-

kezésem az Evangélikus Hittudományi Egyetem teológus, lelkész szakára. Szüleim és családom, bár meglepődtek – édesapámat kivéve –, örülnek a döntésemnek, és támogatják ennek mindennemű velejáróját. Az iskolában rengeteg „Komolyan?!”, „Miért?! Hogyhogy?!” kérdés bombázott, de kénytelenek voltak elfogadni ezt a kételkedést is.

A felvételi vizsgára való készülésemben, bátorításban, nevetésben és segítségben nagy szerepe volt Rostáné Piri Magda és Kendeh-Kirchknopf László lelkészeinknek, akiknek ezúton is szeretném teljes szívemből megköszönni! Az egyik legnagyobb öröm számomra, hogy leendő kollégáim, drága unokatestvérem, Rosta Izabella (Zizi) – ahogy ez már elterjedt hír – is ugyanazt fogja tanulni, mint én. Neki is köszönettel tartozom a felvételi eljutásomért.

Érdekes módon a sikeres felvételi után sem gondoltam egyszer sem arra, vajon helyesen cselekszem-e. Az a véleményem, ha bármilyen okból nem lennék erre alkalmas – nem csak a felvételi bizottság döntése alapján –, nem sikerült volna. Az embereknek szükségük van a lelki gondozásra, hogy érezzék, és bizonyosodjanak meg róla, Isten mindig és mindenkit szeret, itt van nekünk, figyel ránk, egyengeti útjainkat. Ennek szellemében szeretném megkezdeni, és folytatni tanulmányaimat – remélem, a Kedves Testvérek támogatását is elnyerve – az Evangélikus Hittudományi Egyetem teológus, lelkész szakán.

Ja, igen... Németh Kitti vagyok, Kemenespálfáról.